

?Fins on...? Fins quan...?

«El reguitzell de decisions, declaracions i actes indecents que hem vist contra Catalunya són d'un caire tan xenòfob que serien impensables en un altre país europeu democràtic»

Fins on està disposat a arribar l'estat espanyol a l'hora de reprimir l'independentisme? Quant de temps pensen les seves institucions rebotar-se pel fang de la ignomínia, als ulls del món, intentant debades salvar la unitat de la pàtria?

El reguitzell de decisions, declaracions i actes indecents que hem vist contra Catalunya ve de molt lluny, i són d'un caire tan xenòfob que serien impensables en un altre país europeu democràtic contra alguna de les seves minories. El denominador comú d'aquests actes ha estat una campanya sistemàtica de descrèdit contra dirigents, de desgast d'institucions, de greuges contra els ciutadans. Recordem un exvicepresident del govern espanyol dient (el 1984!) que a Espanya, els lladres els posaven a la presó, i a Catalunya, a presidir la Generalitat. O les declaracions incendiàries de Rodríguez Ibarra, president d'Extremadura, quan el govern de la Generalitat va impulsar mesures de corresponsabilitat fiscal.

Recordem les detencions arbitràries d'independentistes ordenades pel jutge Garzón abans dels Jocs Olímpics de Barcelona; no oblidem que molts detinguts van ser torturats; i al capdavant, totes les causes arxivades.

Recordem com TV3 va ser bandejada del País Valencià amb insostenibles arguments tècnics; com es va discriminar Catalunya a l'hora de fer infraestructures noves o mantenir les velles; com el PP va endegar una indigna campanya contra l'Estatut de Catalunya aprovat per les Corts espanyoles i referendat pel poble català. No oblidem com el Tribunal Constitucional va trencar el Pacte del 78 decretant la derogació d'un grapat d'articles de l'Estatut, que tanmateix van ser copiats i estan en vigor en d'altres CCAA. Ni les ofensives declaracions d'alts càrrecs dels principals partits espanyols quan s'hi referien.

No passem per alt les clavegueres de l'estat: l'espionatge, la fabricació d'informes policials falsos contra dirigents catalanistes, les acusacions sense fonament vessades pels principals mitjans de comunicació de Madrid en plenes campanyes electorals.

No oblidarem mai el salt qualitatiu que es va produir el setembre i l'octubre de 2017, amb registres sense ordre judicial i detencions arbitràries de polítics. Ens pensàvem que no s'atrevirien a segrestar urnes per la deplorable imatge que produiria, i van estomacar-nos quan estàvem votant. Donàvem per fet que la presó preventiva només era per assassins, terroristes i violadors, i resulta que s'aplica amb més acarnissament als presidents de l'ANC i Òmnium i als consellers del govern català que als membres de la Manada.

La darrera ha estat la vulneració del dret de sufragi actiu de milions de catalans, suspent diputats electes no condemnats per cap sentència. Vull subratllar la gravetat d'aquest fet. Fins on tinc coneixement, en la història de l'Europa contemporània només hi ha un precedent d'un acte com aquest. El 1933, el Reichstag va votar la Llei de Capacitació (plens poders pels nazis) gràcies a la decisió de Hermann Göring, president de la Cambra, de suspendre els parlamentaris - comunistes- empresonats preventivament. No es tracta de comparar les circumstàncies de l'Alemanya dels anys trenta amb els de l'Espanya actual, però sí de subratllar l'excepcionalitat de la mesura. Oi més, ara que es qüestionarà la immunitat parlamentària de Junqueras, Comín i Puigdemont al Parlament Europeu, i que les institucions europees s'ho miraran perplexes.

Vist que, tanmateix, els vots independentistes segueixen pujant, ¿ningú entre els unionistes

s'ha plantejat de canviar de tàctica? ¿No se'ls acut ni un sol argument per intentar convèncer-nos que estaríem millor junts que separats? Doncs ho tenen clar...